

no 5

KHÔNG ĐỘNG KỶ HIỆP

NT LAN

QUYEN THU NAM

Tổng phát hành

TRẦN TUẤN KHẢI

dịch thuật

M. TÔ - CHÂN - NHO

Extrême Oriental Publicite

n° 6 A Hàng Quạt Hanoi

Tổ Hã

xuất bản

Giá 3 xu

16 trang

*Certifié exact 2000 exemplaires
Hanoi le 23-8-31*

8° 2145

Leung

Vân-Bằng nhờ đó học được mấy ngón hạc-quyền của phái Côn-lôn, sau này nhiều khi dùng được việc to. . .

Cách ba hôm sau, bệnh thế Điền-Cầm-Tâm đã khỏi hẳn rồi, ba thầy trò liền tạ ơn Vô-Cấu hòa-thượng cùng nhau chia ngã ra về : Cầm-Tâm thì về Thái-An, còn Thiên-Đức và Vân-Bằng thì trở về Từ-Châu. Bất đồ khi vừa bước chân về tới Phùng-Gia trại, thì chợt thấy có một việc thương tâm mới xảy, làm cho Thiên-Đức phải thở than cảm tức vô cùng.

Nguyên Lưu-Bách-Xương có người em gái tên là Nghê-Hà, cũng là một tay đồ-đệ trong phái Côn-Lôn, vốn theo học một vị sư nữ ở Giang-Nam là Phương-Tam-Thái để luyện tập các môn võ nghệ. Hôm ấy Vô-Cấu hòa-thượng cho người đến bắt Lưu-Bách-Xương đưa đến Hòa-Châu để xử tội thì Lưu-Nghê-Hà cũng quanh ở đó. Bách-Xương ra đi có đem hết truyện mình gây thù với Phùng-Thiên-Đức, thuật lại cho Nghê-Hà nghe, và dặn nhờ đi tìm Bộc-Dương-Xuân đến chùa Ngọc-Phật để cứu.

Nghê-Hà vâng lời ra đi. Vừa đi được nửa đường thì gặp Dương-Xuân. Nghê-Hà đem việc Lưu-Bách-Xương bị Vô-Cấu hòa-thượng bắt đến định trị tội, thuật cho Dương-Xuân nghe và cầu khẩn đến ngay cứu giúp. Dương-Xuân nghe rõ đầu đuôi, lập tức sang ngay chùa Ngọc-Phật thì quả nhiên vừa gặp Bách-Xương đang sắp tự vẫn uên chàng cứu thoát được ngay.

Về phần Nghê-Hà, thấy Dương-Xuân nhận lời đi cứu anh rồi, liền một mình đi thẳng sang Từ-Châu tìm tới Phùng-Gia trại để kiếm cách trả thù cho anh.

Hôm ấy Lôi-Thanh-Chấn đương đứng chơi một mình ở cửa trại Phùng-Thiên-Đức, thì Lưu-Nghê-Hà vừa đi tới đó. Nghê-Hà vẻ mặt giận dữ hăm hăm, trông thấy Thanh-Chấn thì hỏi ngay lên rằng :

— Bé con kia, ông lão họ Phùng có nhà không ?

Thanh-Chấn nghe lời hỏi hỗn hào vô lễ, thì nổi giận dưng dưng, quát mắng ngay rằng :

--- Con bé này ở đâu đến đây mà xác thế ! Ông bé lại không bằng mấy mày hay sao ? Mày có việc gì mà dám đến nói cộc lá ở đây ?

Nghê-Hà cười nhạt mà rằng :

--- May là người thế nào với Phùng-Thiên-Đức ?

--- Phùng-Thiên-Đức là sư-phụ của ông, mày hỏi làm chi !

Nghê-Hà nghe nói rút ngay thanh kiếm ở lưng ra và nói :

--- Bà hãy lấy đầu mày đi đã rồi sẽ nói truyện.

Thanh-Chấn thấy Nghê-Hà ra dáng hung hăng hùng dũng, mình lại tay không, không thể địch nổi, bèn quay cổ chạy vào, vừa đi vừa thách Lưu-Nghê-Hà vào trận. Nghê-Hà cũng không e sợ, cầm kiếm đuổi sát theo vào.

Bấy giờ Vũ-Minh-Kỳ ở trong nhà, thấy tiếng Thanh-Chấn nói to, vội chạy ra xem. Khi trông thấy có người con gái hăm hở đuổi vào, thì trong bụng đoán là Thanh-Chấn lại trêu ghẹo người ta cho nên sinh truyện. Nhân thế, Minh-Kỳ liền đợi cho Thanh-Chấn chạy qua rồi mới sấn ra, cười nói với Nghê-Hà rằng :

— Thưa cô, chẳng hay sư-đệ của tôi có điều gì lầm lỡ, xin cô tha lỗi cho hẳn.

Nghê-Hà nghe nói dừng dừng lại mà rằng :

Anh này cũng là đồ đệ của Phùng-Thiên-Đức phải không ?

Nói đoạn liền vung thanh kiếm sấn chém Minh-Kỳ. Minh-Kỳ không hiểu ra sao, vội vàng né mình chánh ra để chạy.

Vừa hay khi đó Lôi-Thanh-Chấn quay vào lấy được cây gậy chạy ra và kéo Sở-Vân-Phảng cùng ra, xông vào thét hỏi lên rằng :

Con quái này mày ở đâu tới đây mà dám hành hung như vậy ?

Nghê-Hà cũng dừng tay kiếm lại, cười nhạt mà rằng ,

--- Bà đây không cần phải làm chi, chính bà là Lưu-Nghê-Hà, em gái Lưu-Bích-Xương đây. . . Bà tới đây hôm nay, là cốt giết chết cả nhà họ Phùng để báo thù cho anh bà cho thoả . . . Chúng bay có giỏi cứ kéo ra đây.

Nói xong xông vào đánh cả hai người. Vũ-Minh-Kỳ thấy thế lực Nghê-Hà hăng hái cũng chạy vào vác còn ra đánh. Nghê-Hà ra công đối phó, mũi kiếm loang loáng quay khắp bốn bên, khiến cho ba người chỉ hết sức che chở không xong. chẳng còn hơi sức mà đánh lại được.

Hôm ấy Cam-Phục-Hùng lại sang nhà con đề vắng, duy có thầy đồ Nghiêm-Tư-Phổ ở trong nhà. Mãi sau Tư-Phổ chạy ra hỏi biết đầu đuôi, mới sai người đến nhà Mục-Cửu-Cao là nhà con đề Phục-Hùng để gọi Phục-Hùng về.

Đang này Lôi-Thanh-Chấn thấy sức lực Lưu-Nghê-Hà quá hăng, không lấy sức địch nổi, bèn nghĩ ra một kế, nhảy ngay ra ngoài vòng, rồi thét lên rằng :

— Hai anh em cứ cố sức đánh nó đi. . . Con bé này phải dụng kế mới trị nó được, để tôi thì hành một kế cho xem

Nói đoạn quay ngoắt trở vào Nghê-Hà thấy vậy trong bụng đã có ý sợ, dùng hết tinh thần gìn giữ phòng bị, hoặc có kế chi.

Bất đồ chưa đầy một khắc, đã thấy Lôi-Thanh-Chấn hất hải chạy ra, hai tay cặp vào đằng sau, lắc đầu bảo hai anh em rằng :

— Thôi hỏng rồi, hôm nay thì hành kế sách không được, anh em liệu mà đánh giết đi, để tôi nghĩ một lúc rồi tôi sẽ vào.

Nghê-Hà nghe thấy vậy, có ý khinh bỉ cười nhạt mà rằng :

— Bà biết ngay chúng bay có kế gì mà đáng sợ. .

Nói chưa dứt lời, Lôi-Chấn-Thanh liền thừa lúc không phòng bị, giơ tay nhắm giữa Nghê-Hà ném ra một cái, thì bỗng có một vật giúp choàng lấy Lưu-Nghê-Hà, không sao mà cự được nữa.

Nghê-Hà khi đó mới hiểu là mắc kế sách của Lôi-Thanh-Chấn, song đã bị cái lưới sẵn úp vào, không sao mà xoay giở được.

Đoạn rồi lập tức lúc đó bị Lôi-Thanh-Chấn kéo ngã lăn ra và cười khanh khách đè chặt lấy Nghê-Hà mà nói lên rằng ;

— Con đã hết khôn ngoan chưa ! Con mắc kế đại da rồi đó.

Nói đoạn, ba anh em hè nhau đổ vào trói Nghê-Hà lại, đem treo lên giữa hiên nhà, Lưu Nghê-Hà lúc đó tức tối vô cùng, nhưng cũng chịu Phép phải nằm yên, miệng thì làm nhảm chửi mắng không giứt.

Vừa hay lúc đó Cam-phục-Hùng được tin báo trở về ; hỏi hết đầu đuôi các truyện, liền sai thả Lưu-nghê-Hà xuống và cho cởi trói ra. Lưu nghê-Hà không hiểu là ai, vội hỏi lên rằng :

— Mụ này là ai, mà lại can thiệp đến việc ở đây ?

Cam-phục-Hùng tươi cười da dẻ vui vẻ mà rằng :

— Lưu nghê-Hà em ơi ! Em có việc gì mà lại đến đây sinh sự như vậy ? Ta là chính thất Phùng-thiên-Đức đây ; có việc gì em cứ nói cho ta nghe, ta sẽ xử trí giúp em...

Lưu nghê-Hà nghe nói, cười nhạt một tiếng, quay ngoắt ngay đi. Trong khi vừa đi vừa nói với lại rằng ;

Té ra chúng mày cùng một túi với nhau cả . . . Được rồi để mấy hôm nữa thì sẽ biết tay bà . . .

Đoạn rồi nàng vội vội vàng vàng đi thẳng sang đất Giang-nam tìm tới Bạch-y-Am vào chào sư phụ là Phương-tam-Thái và khóc lóc nói với sư phụ rằng :

--- Tiều nữ đến đất Từ-Châu có việc ; khi đi qua Phùng-gia-Trại, không may có ba đứa đồ đệ nhà đó, xông ra chòng ghẹo rồi súm nhau lại đánh trối rất là tàn nhẫn. Vậy xin sư phụ thương tình mà báo thù lớn ấy cho.

Phương-tam-Thái bị Lưu-nghê-Hà nói dối, tưởng là sự thực, bỗng rung nổi giận đùng đùng, liền sai Lưu Nghê-Hà ở lại Bạch-y-Am rồi lập tức đi sang Từ Châu để tìm Phùng gia Trại.

Không may hôm ấy Cam phục Hùng lại cũng sang nhà Mục cửu-Cao vắng. Nguyên vợ chồng Phùng Thiên Đức chỉ có một người con gái là Phùng chân-Chân, gả cho Mục cửu-Cao là người ở gần vùng đó, mới đây có mang, gần tới tháng sinh, cho nên Cam phục-Hùng săn sóc đến luôn. Khi Phương tam-Thái tới Phùng gia Trại thấy ngoài cổng không có ai, liền sấn sấn đi vào. Thoạt vào tới cổng thì thấy Sở vân-Phảng ở trong chạy ra. Phương Tam-Thái hỏi ngay lên rằng :

--- Thằng này có phải là đồ đệ của Phùng-Thiên-Đức hay không ?

Sở-Vân-Phảng gật đầu đáp phải. Vừa nói xong thì Phương-Tam-Thái giơ ngay tay lên tát cho một cái, Sở-Vân-Phảng không kịp đề phòng, bị ngã bấn quay ra đất, miệng học máu ra.

Lúc đó Nghiêm-Tư-Phổ cũng vừa ở trong chạy ra, thấy Tam-Thái hung hăng như vậy, liền kêu la ầm ỹ cả lên. Lôi-Thanh-Chấn cùng Vũ-minh-Kỳ nghe tiếng kêu, vội vàng chạy đồ xô ra. Khi trông thấy Sở-Vân-Phảng học máu nằm vật ra đất, lại thấy một mục sư nữ đứng gần ở đó, hai người không kịp hỏi han nửa lời, vội sấn ngay vào đề đánh. Phương-Tam-Thái ung dung như không, giơ tay ra bắt lấy Lôi-Thanh-Chấn tung lên cao hàng mấy trượng, rồi rơi xuống đất đầu óc vỡ toang, máu ra lênh láng. Còn Vũ-Minh-Kỳ đương toan chạy trốn, cũng bị Tam-Thái giơ tay áo phất một cái qua mặt thì bỗng ngã người ra không sao gượng được. Tam-Thái thừa thế đá cho một cái vào bụng. Minh-Kỳ cũng vọt máu tươi ra đằng mồm, giẫy lộn kêu lên như người sắp chết.

Thầy đồ Nghiêm-Tư-Phổ đứng đó, sợ hãi thất thần, nét mặt tái xanh tái xám. Phương-Tam-Thái thấy vậy, liền cười nhạt mà nói lên rằng ;

— Thầy có phải là thầy dạy học ở đây không ?

Tư-Phổ run sợ đáp :

— Phải.

— Nếu vậy xin thầy yên tâm. Việc này không can chi đến thầy mà ngại. Chỉ xin hỏi thầy, chủ nhân ở đây hiện nay có nhà hay không ?

Tư-Phổ vội đáp :

— Bà chủ đây đi sang Mục-Gia trang vắng, hiện tôi đã cho người nhà đi gọi, có lẽ cũng sắp về đây.

Vừa nói giúrt lời thì thấy Cam-Phục-Hùng cùng con đề là Mục-Cửu-Cao đã về tới đó. Mục-Cửu-Cao nguyên là một tay võ giỏi, là một người học trò khá giả của Lãng-Nhiên hòa-thượng tại chùa Thiếu-Lâm từ trước.

Khi về tới nơi, Cam-Phục-Hùng không biết Phương-Tam-Thái, là ai, liền quát lên hỏi rằng :

— Sư mô ở đâu mà lại tàn ác thế này ? Người có việc chi, bỗng dám đến đây đánh đập người ta, thực vô lý quá !

Phương-Tam-Thái biết ngay là vợ Phùng-Thiên-Đức, cười nhạt mà rằng :

— Người bảo bản sư là vô lý, vậy nhà người dung túng cho đồ đệ chòng ghẹo đánh người ta thì là có lý phải không ?

Mục-Cửu-Cao nghe nói vội hỏi ngay lên rằng :

— Vậy chẳng hay nhà tôi dung túng cho đồ đệ ghẹo ai, xin hãy nói cho tôi biết đã.

Phương-Tam-Thái hăm hăm giận dữ mà rằng ;

— Lưu-nghe-Hồi đi qua đây, bị người nhà này đánh trối, có lẽ các người đã quên rồi hay sao ?

Cam-phục-Hùng nghe nói, liền tươi cười mà rằng :

— Nếu vậy thì nhà sư hiền lắm mất rồi. Để tôi nói rõ câu chuyện người nghe.

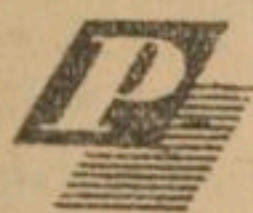
Nói đoạn bèn đem đầu đuôi câu chuyện họ Lưu, kể lại một lược. Phương-tam-Thái vẫn không tin cho là thực, mặt vẫn ra dáng căm hờn, liền xông ngay vào để đánh. Mục-cửu-Cao thấy vậy, nổi máu lên, không sao nhịn được bèn sẵn ngay đến giở món võ nghệ thiếu lâm, cự địch cùng hương-tám-Thái.

HỎI THỨ BẦY

Cẩn máu tay thề xin báo oán.

Bẻ cờ hiệu đánh kẻ soay tiền

hương-Tam-Thái thấy Mục-Cửu-Cao xô đến bèn giở ngón quyền thuật ra, lừa miếng đánh lại Cửu-Cao. Cửu-Cao hết sức thi thố tài năng để chống. Đòi bên đánh nhau chừng 7, 8 mươi hiệp, thế lực vẫn có vẻ ngang nhau, chưa phân thắng-phụ.

Đương khi đó, Phương-Tam-Thái bỗng biến ngay quyền pháp đứng xa hẳn ra. giơ tay làm bộ đánh hăng, mà không động đến thân thể Cửu-Cao. Mục-Cửu-Cao thấy vậy, không hiểu là đánh ngón gì, song cũng phải hết sức đề phòng đề đợi.

Ngờ đâu, khi ngón quyền của Phương-Tam-Thái xa xa đánh ra một cái thì Mục-Cửu-Cao bỗng thấy thân thể đến nhói một cái, rồi chân tay nhũn hẳn ngay ra, như người muốn ngã.

Lúc đó Cửu-Cao nghĩ ra mới biết Thương-Tam-Thái dùng ngón võ ấy là ngón vận dụng nội công có thể đánh người ở ngoài xa xa hàng mấy trăm bước. Chàng bèn vận dụng nội công để chống cự lại, song đã chậm rồi, không sao mà tránh được nỗi. Rồi đó chàng bèn từ từ ngã xuống, dường như có người kéo vật dùng ra.

Cam-Phục-Hùng thấy vậy, vội vàng rút thanh kiếm đeo ở lưng ra xông vào đánh Phương-Tam-Thái. Tam-Thái ung dung chững chạc, sẽ giơ tay áo lên, phất qua ngọn kiếm của Cam-Phục-Hùng. Liền đó Cam-Phục-Hùng thấy trên ngọn kiếm hình như có thứ gì nặng hàng mấy nghìn cân cản lại, làm cho cái khe ngón tay cầm kiếm, bỗng bị nứt toác hẳn ra.

Cam-Phục-Hùng đương nghi hoặc sợ hãi, chợt lại thấy Phương-Tam-Thái chấp hai tay đề lên ngực, rồi quay lại đẩy giũ một cái về phía Cam-Phục-Hùng. Đoạn rồi Phục-Hùng tự thấy như có một ngọn gió lốc xoay thẳng vào bụng, vội vàng tránh đi không kịp. Kế đó lại thấy về phía vai bên tả, tựa như bị nhát dao sắc đâm vào, ngã vật ngay ra không sao gượng được.

Nguyên Phương-tam-Thái cũng là một tay có tiếng trong phái Nga-My, tuy so tài thuật không bằng Bộc-dương-Xuân, song cái ngón đánh giữ hôm nay, cũng ngang ngang bằng ngón chất-tinh-chưởng của Bộc-dương-Xuân dùng đánh Cầm-Tâm bữa trước.

Phương-tam-Thái đánh ngã được Cam-phục-Hùng rồi quay lưng quanh đó thấy tất cả có tới 5 người bị thương, nằm lăn ra đất, bảy giờ trong bụng đã hả, liền quay lại nói to lên rằng :

— Bản-sur ở Bạch-y-Am ở Vũ-tiến, các người cô mnốn việc gì, xin cứ tới đó.

Nói đoạn quay rá đi thẳng. Bảy giờ thầy đồ họ Nghiêm thấy Tam-Thái đi rồi mới dám quay ra, gọi người nhà vực Cam-phục-Hùng và 4 người kia vào nhà để cứu. Trong đám đó có Mục-cửu-Cao bệnh thể nặng hơn nhất, Lôi-thanh-chấn thì chỉ hơi bị thương chứ không có gì là ngại, còn mấy người kia thì đều rên rĩ kêu ca nghe chừng vết thương cũng khá. Tư-Phổ luồng cuống kinh sợ, vội sai người đi đón ngay thầy ngoại-khoa về chữa và nhất diện cho người đưa tin sang Mục-gia-Trang. Được một lát, thầy thuốc tới nơi thì Mục-cửu-Cao đã quá đau tắt nghỉ mất rồi. Thầy thuốc liền xem vết thương cho mấy người kia rồi cho thuốc chữa.

Hôm ấy vợ Cửu-Cao là Phùng-chân-Chân vừa mới sinh đứa con trai được ba ngày, vẫn còn kiêng giữ chưa dám đi ra. Nhân thể bà mẹ Cửu-Cao nghe tin báo, cũng không nói cho con dâu biết, liền thui thủi đi thẳng ngay sang Phùng-gia-trại.

Khi sang tới nơi thì vừa hay Mục Cửu-Cao mới tắt nghỉ xong. Bà mẹ thấy vậy, vật mình lăn khóc, kêu gào ầm ỹ cả lên. Cam-phục-Hùng lúc đó cũng đương rên rĩ trong phòng, chợt nghe tiếng mẹ Cửu-Cao kêu khóc, thì hoảng hốt choàng ngay trở dậy, chạy thốc sang chỗ Cửu-Cao. Khi tới nơi quả bị chết rồi, Phục-Hùng bỗng lại uất khí xòeng lên, hòa với vết thương đương kịch, làm cho ngã vật ngay ra, rồi lìm lìm không sao cứu sống lại được.

Nghiêm-tư-Phổ thấy vậy trong bụng thảm thiết lo ngại, vội bàn với bà mẹ Cửu-Cao sửa soạn các việc và dặn hết người nhà phải dấu các truyện không cho Chân-Chân được biết.

Cách ba hôm sau, Lôi-thanh-Chấn đã khỏi hẳn bệnh thể, một mình chạy ra ngoài cổng đứng chơi. Khi ra tới cổng thì vừa hay

gặp Phùng-thiên-Đức cùng Kỳ-vân-Bằng đã về tới đó. Thanh-Chấn trông thấy Thiên-Đức, vội hỏi lên một tiếng « sư phụ sao về chậm thế » rồi bỗng ứa hai hàng lệ khóc òa ngay lên. Thiên-Đức không hiểu ra sao, vội kéo Thanh-Chấn cùng vào trong nhà đề hỏi. Khi vào tới cửa đã thấy Nghiêm-tư-Phổ vẻ mặt buồn rầu chạy ra đón và kể hết đầu đuôi cho Phùng-thiên-Đức nghe. Kỳ-vân-Bằng nghe giết câu truyện, bỗng nét mặt xám lại, vật ngã ngay xuống, khóc lóc rất là thảm thiết. Còn Thiên-Đức thời đứng lặng hẩn người, hàng một giờ lâu không sao nói được một lời.

Đoạn rồi thấy Vân-Bằng xông xộc chạy đến trước chỗ áo quan Cam-phục-Hùng vật đầu than khóc, cúi đầu lay tám lay và lẩm nhẩm khấn rằng :

« — Trăm lay sư-mẫu, ngày thường sư-mẫu vẫn có ý thương Vân-Bằng, ân đức ấy không bao giờ quên được ! Ngày nay chẳng may sư-mẫu bị người hãm hại vậy Vân-Bằng này thề xin quyết chi giết được người ấy để trả thù này, nếu không, Vân-Bằng này quyết không khi nào sống được . . .

Khấn đoạn bèn cắn đầu ngón tay lấy máu, viết tám chữ « không báo nỗi thù, quyết không yên sống » vào áo quan của Cam-phục-Hùng, rồi lại hu hu đứng khóc.

Phùng-thiên-Đức thấy vậy, chạy đến khuyên giải Vân-Bằng mà rằng :

— Nếu con quả đã có chí báo thù, con khóc cũng là vô ích. Ta đây đã định có kế sách rồi, để rồi thầy trò ta sẽ liệu sau . . .

Vân-Bằng nghe nói, cố nuốt hàng lệ, quay hỏi Thiên-Đức rằng :

— Chẳng hay sư-phụ định kế thế nào, xin cho trò con được biết Thiên-Đức thở dài đáp :

— Ta cũng không ngờ về việc một thằng Lưu-bách-Xương mà gây nên nông nổi thế này ! Phương-tam-Thái là thầy học Lưu-nghe-Hà cũng là một tay cao cường trong đám Nga-My, ví sức ta độ với hắn, chưa chắc mà đã ăn thua. Vả chẳng Bộc-dương-Xuân hẹn ta một tháng nữa sẽ đến tìm hắn, vậy chi bằng ta hãy thu xếp các việc cho xong, rồi đợi khi Hoàng-phủ-Tùng tiên-sinh đến đây, ta sẽ cùng đến Bộc-dương-Xuân xem sự thế ra sao cái đã.

Tư-phổ đứng bên, nghe nói cũng cho là phải, bèn bàn với Thiên-Đức những cách thu xếp việc nhà.

Sáng hôm sau, người mẹ Mực-cửu-Cao từ già Phùng-thiên-Đức quay về thẳng nhà. Khi về tới nơi bỗng thấy con dâu là Phùng-chân-Chân đón hỏi các việc, người mẹ đều giấu biệt tâm, không hề cho biết.

Ngờ đâu, cách chừng nửa tháng, bỗng một hôm Phùng-Chân-Chân tất tưởi về nhà Thiên-Đức. Thiên-Đức ngạc nhiên hỏi rằng :

— Con mới ở cử chưa được đầy tháng, mà sao đã vội đi ra như thế ?

Chân-Chân không đợi rút lời, vội ràn rần hai hàng nước mắt mà rằng :

— Thưa cha, công việc ở nhà thế nào, xin cha cho con được biết. Mẹ con và chồng con ở đâu, sao bấy lâu không thấy nhìn nhận đến con. . ?

Thiên-Đức biết thế không sao dấu được, bèn ra dáng nghiêm nghị mà rằng :

— Con còn trẻ thơ chưa biết nghĩ, vậy con phải nghe lấy lời cha : Con nên hiểu, bây giờ cả nhà họ Phùng và nhà họ Mực là chỉ trông vào có một mình con, vậy con cứ nên cẩn thận nuôi con để sau này nối rỗi hai nhà, thế là chí li. Hiện nay mẹ con và chồng con đều đã quá cố đi rồi, dù con có thương xót cũng là vô ích mà thôi. Con phải nhớ kỹ lời ta mà quý trọng gìn giữ thân con mới được.

Phùng-Chân-Chân nghe mấy câu nghiêm huấn, trong lòng tuy thương sót bội phần song cũng phải cố giấu trí lại, không dám nói năng chi nữa. Đoạn rồi hôm sau, Phùng-Thiên-Đức liền cho loan báo làng xóm, sửa soạn việc tang, đưa linh cửu Cam-phục-Hùng và Mực-Cửu-Cao ra đồng an táng. Khi an táng xong rồi, rước linh sang Mực-Cửu-Cao về thờ tại nhà họ Mực. Thiên-Đức sang nhà họ Mực bắt đem đưa con trai mới đẻ lên làm lễ tại linh sàng Mực-Cửu-Cao và đặt tên cho gọi là Mực-Thiên-Cửu, cốt ngụ ý về sau khôn lớn sẽ phải báo cái thù chẳng đội trời chung. Rồi sau quả nhiên Thiên-Cửu khôn lớn, học tập đạo thuật gây nên bao truyền anh-hùng để trả thù người phái Nga-My, thực là xứng với cái tên đã đặt.

Về phần Thiên-Đức, sau khi xong việc ma chay, thầy trò lại lưu tâm luyện tập ở nhà để chờ Hoàng-phủ-Tùng sẽ tới. Thấm thoát không bao lâu, đã tới ước kì, quả nhiên Hoàng-phủ-Tùng đúng hẹn tới nơi.

Phùng-thiên-Đức thấy tin người nhà vào báo, vội vàng ra cổng đón tiếp. Hoàng-Phủ thoát trông thấy Thiên-Đức thì có vẻ kinh ngạc mà rằng :

— Mới cách xa chưa tới tháng trời, mà sao cư sĩ đã đầu tóc điểm sương, vẻ mặt khác xa như vậy ?

Phùng-thiên-Đức nghe nói thở dài mà rằng :

— Việc tôi một lời khôn hết xin mời tiên-sinh vào chơi, sẽ xin thưa truyện.

Nói đoạn mời Hoàng-phủ-Tùng vào trong nhà nước nôi thư thả rồi mới đem các truyện thuật hết đầu đuôi.

Hoàng-phủ-Tùng nghe xong lắc đầu mà rằng :

— Nếu vậy thì Phương-tam-Thái khí tàn nhẫn quá. Bây giờ lão anh hùng định ý đối đãi thế nào ?

Phùng-thiên-Đức vội đứng dậy, quì xuống trước mặt Hoàng-phủ-Tùng mà rằng :

— Vợ con chúng tôi bị chết, cái oan ấy chúng tôi chỉ trông mong ở cả tiên-sinh, dám xin tiên sinh thương tình cứu giúp một tay.

Hoàng-phủ-Tùng đứng lên, dắt Thiên-Đức đứng dậy mà rằng :

— Xin lão anh-hùng hãy cứ vững tâm, để trừ Lưu-bách-Xương đi đã, rồi ta sẽ liệu dần dần.

Bây giờ bệnh thể của Sở-văn-Phảng cùng Vũ-minh-Kỳ vẫn chưa khỏi hẳn. Thiên-Đức nhân nhờ Hoàng-phủ-Tùng chữa giúp. Hoàng-Thủ xem bệnh xong, kê mấy vị thuốc cho hai người uống. Đoạn rồi Thiên-Đức sai làm cơm rượu thết Hoàng-phủ-Tùng và bàn cách đến Bộc-dương-Xuân.

Cách hai hôm sau, Hoàng-Phủ-Tùng cùng Phùng-Thiên-Đức ra đi. Vừa lên tới đường cái lớn thì chợt thấy tiếng nhạc xoang xoảng đưa tới, rồi bỗng có một người ở trên mình ngựa bước xuống, và chào Thiên-Đức.

Thiên-Đức nhìn lên thì người ấy chính là sư đệ, tên gọi Đồng-huyền-Tôn, biệt hiệu là Bát-tý Na-Cha, liền hỏi ngay rằng :

— Kia sư-đệ sư-đệ đi đâu ?

Đồng-huyền-Tôn cung kính mà rằng :

— Tiểu đệ sang đây cốt đến bái yết sư-huynh nhưng chẳng hay sư-huynh đi đâu bây giờ ?

Thiên-Đức ra dáng buồn bã đáp rằng :

— Câu truyện của tôi dài lắm nói ra thì hiền đệ lại thêm áy náy trong lòng. Đây là Hoàng-phủ-Tùng tiên-sinh là tay cừ khôi trong phái Tứ-linh đây lão đệ được bái kiến hôm nay cũng là dịp may hiếm có.

Nói đoạn lại quay sang nói với Hoàng-phủ-Tùng :

— Đây là sư đệ của tôi ở là Đồng-huyền-Tôn ở bên Trường-sa đây.

Hoàng-Phủ nghe đoạn ra dáng cung kính đáp chào Đồng-huyền-Tôn và hỏi :

— Có phải ngài quý hiệu là Bát-tý-Na-Cha có mở tiêu-cục ở đất Trường-sa đó không ?

Đồng-huyền-Tôn gật đầu đáp phải và nói tiếp luôn :

— Ngài là một bậc kỳ nhân hiếm có chúng tôi nghe tiếng đã lâu ngày nay được gặp thực là hạnh phúc vô cùng.

Nói đoạn lại cung kính chào lại Hoàng-phủ-Tùng. Hoàng-phủ-Tùng nhân thấy gần đó có một ngôi hàng rượu liền bảo Thiên-Đức :

— Câu truyện của chúng ta nói đây không tiện vạy ta vào hàng đàm đạo một lúc thì hơn.

Phùng-thiên-Đức vâng lời liền mời cả hai người vào hàng gọi nhà hàng lấy vài thức rượu nhắm lên cùng ngồi nói truyện uống rượu với nhau. Khi đó Phùng-thiên-Đức mới thông thả đem truyện mình thuật đại lược cho Huyền-Tôn biết. Huyền-Tôn nghe đoạn sắc mặt biến hẳn đi rất lấy làm đau đớn băn khoăn vì Phùng-thiên-Đức. Đoạn rồi Đồng-huyền-Tôn lại đem công việc của mình thuật lại đề Hoàng-phủ-Tùng và Phùng-thiên-Đức cùng nghe :

Nguyên Đồng-huyền-Tôn cũng là một tay giỏi trong phái Không-động võ nghệ tinh dỏi chẳng kém gì ai. Từ mười mấy năm trước đây Huyền-Đức đã được anh em trong đám giang hồ tín phục, cho nên có mở một hãng hảo-tiêu tại đất Trường-sa chuyên đề coi giữ các việc vận tải tiền nong cho các nhà phú thương ở quanh miền đó.

Hồi ấy có một nhà đại phú ở đất Lê-Lãng, tên là Từ-kiến-An, có một người con gái gả cho con một nhà buôn muối ở đất Hoài-Dương định đưa 10 vạn bạc để làm chút lễ hồi môn, bên nhờ đến tiêu cục của Đồng-Huyền-Tôn bảo lĩnh mang đi. Huyền-Tôn nhận xong món tiền 10 lạng, bên đem hai người thủ túc đặc lực là Thanh-diện-Hồ Chu-Đạt và Ác-thiên-Vương Lý-Bá đốc xuất 30 tên phu, áp tải 15 xe lễ vật từ Lê-Lãng sang nẻo Hoài-Dương.

Một buổi chiều hôm kia, xe đi tới địa hạt Sơn-Đông, vào trọ tại một ngôi hàng cơm gọi là An-Vinh-lão-diếm. Khi mọi người sắp sửa vào hàng nghỉ, bên sai đem 15 xe hàng, bày thẳng một dãy, ngay liền trước cửa hàng cơm, trên xe phía đầu có cắm một lá cờ thêu dấu hiệu Bát-tý-Na-Cha họ đồng, sai Lý-Hung cùng Chu-Đạt phải cắt phen ở đó trông coi.

Lúc ăn cơm chiều vừa xong thì Đứng vào phiên Lý-Hung coi giữ. Lý-Hung đương ngồi trên xe, bỗng thấy ở dãy nhà đối cửa, có một gian phòng mở cửa toang ra, rồi chợt có một chàng trai trẻ, ước chừng độ 26, 27 tuổi, mũi cao mắt sắc, ăn mặc ra dáng võ viên, hai tay cặp sau lưng, lững thững chạy đến, nom ròm lên các xe hàng.

Đoạn rồi người ấy nom tới lá cờ hiệu cắm ở trên xe, miệng nói lầm bầm một mình rằng : « Bát-tý-Na-Cha Đồng, là anh chàng nào ? Cái tên lạ tai, Không biết ở đâu mới tới ? »

Nói đoạn lững thững ra đi mấy bước rồi lại quay lại, nhìn Lý-Hung một lượt và hỏi rằng :

— Người anh em là ai ? Có phải người anh em tức là cái anh Bát-tý-Na-Cha họ Đồng nào đó chăng ?

Nói giứt lời liền nhổ ngay lá cờ cắm trên xe đó, cầm lấy để xem, Theo lệ của đám giang hồ xưa nay, khi nào các xe hàng hóa đi qua, đã có cắm lá cờ hiệu của tiêu cục nào thì tụi trộm cướp nể mặt không dám động đến, mà hễ anh nào động đến lá cờ, tức là anh ấy tỏ ý muốn sinh sự với người bảo tiêu rồi đó.

Nhân thế, khi Lý-Hung thấy chàng thiếu niên nhổ lá cờ hiệu xuống xem, thì bỗng sa sầm nét mặt, cười nhạt mà rằng :

— Này người anh em, cái này không phải là truyện chơi đùa !
Người thiếu niên xùy mồm một tiếng, cũng cười mà đáp rằng :

— Anh nói lạ ! Ai chơi đùa với anh !

Lý-Hưng ra dáng ngạc nhiên hỏi liền :

— Thế ra anh em có ý phá đám thực hay sao ?

Người thiếu niên nghe đoạn cầm cái cờ bẻ gãy ngay làm đôi, vất xuống đất, rồi ra dáng giận dữ mà nói :

— Phá đám nữa, thì anh làm gì ?

Lý-Hưng không đợi nói giúrt lời, nổi giận dùng dùng, nhảy tót đến mặt người thiếu-niên, giờ quyền đánh thẳng.

Người thiếu-niên vội né mình tránh ra, rồi nhảy xa ra hàng mấy trượng, cười bảo Lý-Hưng :

— Này tôi bảo anh em, bây giờ chưa phải là lúc ra oai. Anh em cứ nhớ kỹ, ta đây là Song-phỉ yếu-tử Thư Tam-Kỳ đây ; ta bảo cho anh em biết, mười mấy xe hàng này, không thể đi qua được đất Sơn-Đông này đâu.

Nói xong quay ngoắt về phía gian phòng ở rầy trước cửa. Lý-Hưng đương toan đuổi theo thì Đồng-huyền-Tôn và Chu-Đạt đã ở trong đi ra gọi Lý-Hưng lại, hỏi rõ đầu đuôi. Lý-Hưng nói cho họ người nghe.

Huỳnh-Tôn nghe đoạn, gật đầu mà rằng :

— Cái tên Thư-tam-Kỳ ta cũng có nghe thấy, nhưng không biết đích là ai. Có điều hán đã nói thế thì ngày mai đi qua địa giới Sơn-Đông ta nên cẩn thận một tý mới được.

Chu-Đạt nói :

— Tôi e không khéo tối nay họ định sinh sự cũng nên.

Đồng-huyền-Tôn lắc đầu đáp không. Rồi gọi tên điếm-tiên-nhị lên hỏi :

— Ở gian phòng bên kia có mấy người trọ ?

Tiên-Nhị đáp :

— Chỉ có một người khách họ Thư cũng mới đến đây mấy hôm nay. Huyền-Tôn nghĩ ngợi một lát rồi nói với Lý-Hưng và Chu-Đạt :

— Chiều tối hôm nay chắc họ cũng chưa làm gì.

Chàng vừa nói tới đó thì bỗng thấy cửa sổ bên kia mở ra, rồi thấy Thư-Tam-Kỳ thò đầu ra cửa, vừa cười vừa nói mà rằng :

— Các anh cứ yên tâm, ngủ kĩ tối nay, nếu đũa nào đến đây ròm rỏ, các anh không trị nó, thì tôi cũng trị ngay.

Nói giúrt lời thì cánh cửa lại khép ập ngay vào. Đồng-huyền-Tôn thấy vậy, trong bụng có ý khó chịu, song không nói ra, liền quay vào phòng nghỉ và dặn Lý-Hưng, Chu-Đạt phải cẩn thận đêm hôm.

Bất đồ vào khoảng canh hai hôm đó Lý-Hưng cùng Chu-Đạt đương nhăm nhăm vác dao trông coi xe hàng thì bỗng đâu thấy có hai cái bóng đen hiện tới. Lý-Hưng, Chu-Đạt nom ra thì hai cái bóng đó, chính là hai người đều cầm thanh đao sáng loáng, sẵn đến để toan cướp trộm xe hàng. Hai người thấy vậy, hoảng hốt kinh sợ, vội vàng kêu lên một tiếng, rồi múa đao xông ra để đánh.

HỒI THỨ TÁM

Tới rừng sâu, anh hùng mắc mẹo.

Vào hang hỏ, chí sĩ ra tay.

BẦY giờ Đồng-huyền-Tôn ở trong nghe thấy tiếng kêu cũng choàng dậy, vác dao xông ra, quát to lên rằng :

— Đũa nào ở đâu, dám đến đây ròm rỏ của ta ! Người trông thanh đao của ta đây.

Huyền-Tôn nói giúrt lời, chưa kịp ra đánh thì đã thấy phía trước có hai tiếng đánh keeng, hai thanh đao của hai đũa dan bị tung đi mất, rồi hai đũa dan bỗng rung ù té bỏ chạy.

Kế đó thấy ở gian phòng bên trước, có tiếng như tiếng Thư-tam-Kỳ cười khanh khách mà nói lên rằng :

— Chúng bay đã biết tay Thư đại-Da đây chưa ? Ai bảo chúng bay dám đến cướp miếng mồi ngon của đại-da đây chứ.

Bọn Đồng-huyền-Tôn nghe tới đó mới biết chính là Thư-tam-Kỳ đã ném cho hai tên đàn phải rơi đao bỏ chạy, liền ba người nắm nhau, có ý ái ngại trong lòng.

Đoạn rồi lại thấy Thư-tam-Kỳ cười nói lên rằng :

— Tôi bảo anh em cứ yên mà ngủ, đã có tôi đây canh giữ, gọi là đũa nào 6 đầu mười hai mắt, cũng khó lòng bén mảng tới đây...

Nói đoạn thấy phía phòng đằng trước có tiếng đóng cửa đến thình, rồi không thấy Tam-Kỳ đâu nữa. Đồng-huyền-Tôn ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo Lý-Hung, Chu-Bạt :

— Thôi, nếu vậy chúng ta cứ bỏ đó đi ngủ xem sao ?

Hai người nghe nói, liền theo Huyền-Tôn vào trong phòng yên nghỉ. Sáng hôm sau, ba người cùng trở dậy thực sớm, vội ra kiểm soát các xe hàng, thấy vẫn lêm phong như cũ, không hề suy suyển chút chi. Huyền-Tôn liền quay vào gọi tên Điểm tiểu-nhị lên hỏi :

— Người khách họ Thư bên kia, còn đây, hay đã đi rồi ?

Điểm Tiểu-nhị đáp :

— Ông ta đã tính trả tiền hàng và đi ngay từ lúc đầu trống canh năm . . .

Huyền-Tôn nghe nói đưa mắt bảo cho Lý-Hung, Chu-Đạt biết, rồi cùng nhau ăn uống sửa soạn áp tải ra đi.

Vào tới địa hạt Sơn-dòng, ước hơn 20 dặm đường, đến một quãng núi rừng chen chúc, đường lối rất là khúc khuỷu quanh co.

Đồng-huyền-Tôn dừng ngựa lại, trở bảo Lý-Hung cùng Chu-Đạt rằng :

— Chỗ này có phần hiểm hóc, chúng ta phải nên lưu tâm một chút thì hơn.

Vừa nói buông miệng, thì chợt có một mũi tên đến vèo một cái, bay ngang qua mặt Huyền-Tôn. Huyền-Tôn bèn sai dừng cả các xe, để quây quần lại thành một vòng tròn, cho 30 tên phu cầm đao cầm gậy, vây giữ xung quanh.

(Xem tiếp số 6)